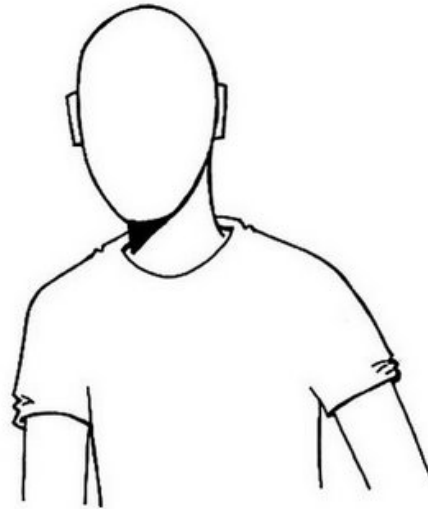

Pràctica 4.3: Anàlisi de biografia

Objectius:

- Valorar la potencialitat del relat de vida com a tècnica d'investigació en treball social.
- Aprendre a extraure esquemes analítics a partir de la lectura reflexiva d'un text.
- Debatre col·lectivament els resultats d'una anàlisi d'investigació.

Tasques fora de l'aula

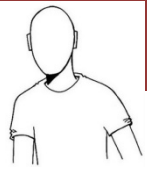
Imprimiu aquesta pràctica o l'article periodístic que s'hi enllaça i porteu-ho a classe.

Tasques en el temps de classe

- Treball individual.
- Llegiu detingudament i sense presses l'article que apareix en les pàgines del final, (font original: [“La mendiga fue secretaria”](#), El País, 23/12/2005).
- Amb això, elaboreu una matriu cronològica/temàtica com la que hi ha a continuació i consigneu-hi tota la informació que cregueu necessària sobre la vida de la protagonista de l'article.

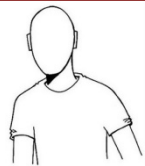

	Infantesa (fins als 15 anys)	Joventut (dels 16 als 25 anys)	Edat adulta (a partir dels 25 anys)
Espai (hàbitat, desplaçament)			
Família			
Treball i metes aconseguides			
Classe social i mobilitat			
Subcultura de referència i grups de pertinença			

Documents que cal lliurar en la pràctica

- Matriu cronològica/temàtica del cas amb la informació treballada en la sessió.

La captaire va ser secretària

La indigent cremada viva en un caixer automàtic va portar una vida de distinció abans de sucumbir a les drogues

FERRAN SALES - Barcelona - 23/12/2005

María del Rosario Endrinal Petit va morir abrasada viva com una indigent a l'interior d'un caixer automàtic de La Caixa a Barcelona, però abans va portar una vida de distinció com a secretària de luxe. Els veïns del nucli antic del barri de Sants són els últims testimonis de la seua història d'èxits que va acabar en una llarga agonia.

Tots la recorden com Xarito, una xiqueta alegre i bonica que destacava per la seua bellesa sobre les companyes del col·legi de monges del barri en el qual va cursar els estudis primaris i el batxillerat superior. Filla d'un modest empleat d'una fàbrica de cervesa oriünd de Lleó i d'una mestra d'escola de Valladolid, María del Rosario va ser per als seus pares el símbol del triomf social, que els permetia ascendir en la jerarquia social del barri i deixar de ser "els castellans".

María del Rosario es va convertir així a poc a poc en una "secretària de luxe" per a directius d'alta empresa. Els seus èxits professionals portaven aparellats un èxit com a dona. Tot va arribar precipitadament, potser massa d'hora, com aquell matrimoni del que va nàixer la seua única filla fa 24 anys. Llavors vivia en un luxós pis de l'avinguda de Brasil, a pocs metres de la humil casa dels seus pares. Va ser en aquells anys daurats quan María del Rosario va començar a endinsar-se en el món de les drogues. La primera víctima va ser el seu propi matrimoni. El divorci va significar per a aquesta dona la pèrdua de la seua filla, que per decisió judicial va quedar sota la protecció del seu exmarit.

(continua)

(continuació)

Un viatge a França, on li havien oferit un suculent contracte com a secretària d'alta direcció, va ser l'últim intent d'allargar l'etapa d'opulència. Va tornar al seu barri sumida en les drogues, per a assajar un darrere l'altre tractaments de desintoxicació. Asseguren que en el seu historial clínic hi ha un internament fugaç a l'hospital públic de Sant Boi, d'on va fugir. Va ser el primer episodi d'una llarga llista de fugides, que van acabar deixant-la en el carrer. La seua mare, atemorida per les vexacions, finalment li va tancar la porta. Ella dormia a l'altre costat del seu carrer, al terra d'un portal.

María del Rosario Endrinal Petit va començar la seua vida com a indigent. Als matins mendicava a les botigues, als bars i als mercats. A la nit dormia al ras. La pensió de 80.000 pessetes que rebia mensualment de l'administració, quedava volatilitzada pels deutes o els abusos dels seus companys de vagabunderia. Víctima de pallisses constants, el cos se li va començar a omplir de cicatrius. El vi va substituir les drogues.

Un metge, company de jocs de la infantesa, va intentar, amb l'ajuda d'una assistent social, aconseguir-li l'ajuda de l'Ajuntament. Va ser l'últim gest de misericòrdia d'un barri que, molest, va començar a estigmatitzar-la. Va abandonar el veïnat, va cercar recer en altres zones allunyades de la ciutat. María del Rosario va acabar paradoxalment en un caixer automàtic de La Caixa, en el mateix lloc on va començar la seua carrera professional. Els seus familiars han promès que l'enterraran un dia d'aquests. Tenia 51 anys.